

Adults en acció

Núm. 41 Desembre 2014   Associació Zitzània

Promovent la **CULTURA**

Defensant l'**EDUCACIÓ** pública de qualitat

LLUITANT PER LA IGUALTAT D'OPORTUNITATS

Aquest és el teu espai!!

índex

Editorial	4
Coneixeu qui surt en aquestes fotos?.....	6
El cafè.....	8
L'hora de les emocions	20
L'anècdota vinculada a l'aprenentatge.....	21
Activitats de l'escola	24
Temps de tradicions	26
Racó literari	27
Sota la palmera	33
Associació Zitzània	37

editorial

25 anys de l'Escola d'Adults Concòrdia

El mes de gener farà 25 anys que el Centre de Formació d'Adults Concòrdia està situat al carrer Solidaritat número 21. Aquest fet va ser un reconeixement social, administratiu i polític molt significatiu en aquell moment. S'ha de recordar que les escoles de persones adultes han passat per mil i una ubicacions diferents: locals de les associacions de veïns, espais dels grups d'esplai, a les parròquies, etc

Per iniciar el calendari d'actes per a la celebració d'aquest 25 aniversari s'ha convidat a la Margarita Massot perquè ens parli de l'educació de persones adultes des d'una perspectiva històrica. La Margarita va estructurar la seva exposició com es detalla a continuació.

D'on venim? Venim de molt lluny, venim de governs liberals i progressistes del segle XIX. En el cas de Sabadell hi havia l'Ateneu que va ser el més semblant al que avui entenem per una escola d'adults i fa quaranta anys van començar a funcionar les escoles de persones adultes. Per aconseguir aquests centres va ser necessària "la lucha", "la lucha" volia dir sortir al carrer a manifestar-se, a queixar-se, etc.

Què necessitem? Segons dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya, a Sabadell:

- 3.000 persones no saben llegir ni escriure, un 80% són dones.
- 23.000 no tenen cap tipus de títol, més de la meitat són dones, per tant, és evident que hi ha una desigualtat per gènere, les dones estem en pitjor situació formativa.
- 43.000 persones, el 25% de la població a Sabadell o no té estudis o només els té de primària.

De les dades anteriors es deriva que **necessitem més mestres, més escoles, més recursos,...**, en conseqüència els governs han d'actuar.

Quines són les reivindicacions? Superar els nivells d'analfabetisme, adaptar-nos als canvis constants del món laboral, superar la desigualtat de gènere, superar la desigualtat d'ètnia, en general més política educativa però sobretot en educació d'adults.

L'exposició va acabar amb cites de filòsofs i pedagogs, una d'aquestes va ser d'un dels grans referents de la formació d'adults: Paulo Freire i diu així:

Tots nosaltres sabem alguna cosa,
tots nosaltres ignorem alguna cosa,
per això aprenem sempre.
L'educació no canvia el món,
canvia les persones que canviaran el món

Ara és un bon moment per a plantejar-nos, quina és l'aportació que ha fet l'escola d'adults de la Concòrdia per a millorar aquesta situació a la nostra ciutat. Al nostre centre es matriculen més de mil persones cada curs des de fa vint-i-cinc anys. Encara que ha disminuït la demanda de places a alfabetització, neolectors o certificat d'estudis primaris avui en dia tenim set grups on es pot aprendre a llegir i escriure. Des de l'any 2000 oferim molts cursos on es pot aprendre a parlar en les llengües autòctones correctament. Cada curs un promig de setanta persones obtenen el títol de Graduat d'Educació Secundària. Un nombre important de persones que han passat per l'escola han pogut accedir a la universitat, els darrers tres cursos preparam per l'accés a cicles formatius de grau superior. També a l'escola es poden fer tallers d'anglès i d'informàtica.

Si bé és cert que considerem que l'aportació de la nostra escola a la ciutat ha estat important, també valorem que ha estat insuficient: tots els cursos tenim llistes d'espera en alguns dels ensenyaments, perdem alumnes perquè les substitucions no es cobreixen des del primer dia, ens manquen espais (aules, laboratoris, sala d'actes, etc) i podem continuar amb el llistat... Per tot això, reivindicuem que la Formació de Persones Adultes no sigui la gran oblidada del nostre sistema educatiu, ja que el valor més gran d'un país és tenir uns ciutadans ben formats per aconseguir una **societat més justa i més igualitària.**

La direcció

CONEXEU QUI SURT EN AQUESTES FOTOS DE FA
ANYS??

1

2

3

4

5

Les solucions a la pàgina 11!!!

El cafè

PER QUÈ HE DECIDIT TORNAR A ESTUDIAR??

He pres la decisió de tornar a estudiar per diversos motius.

En primer lloc, vull governar el meu destí per mi mateixa. Sempre he viscut amb el propòsit de fer feliç als altres i no he escoltat el que diu el meu cor.

En segon lloc, vull ser un exemple per als meus fills i crec que la meva decisió pot ajudar a fer que tots s'esforcin i segueixin estudiant.

En tercer lloc, i molt important, estudiar m'ajudarà a trobar feina. Avui dia totes les portes estan tancades per a una persona que no té estudis.

He pres aquesta decisió ara, perquè tinc l'ajuda de la meva família, principalment de la meva filla que fa batxillerat. M'agrada molt mirar els seus ulls negres com la nit brillant i escoltar les seves paraules: "Mama, tu ho pots fer".

Renata Da silva

GES I vespre

ESSAY

Twenty-five years ago, I was twenty-three years old.

It was when I got married.

I went to the Canary Islands on honeymoon.

I have always lived in Sabadell.

I had always lived in a house but after my marriage I went to live in a flat.

I worked in a garment workshop.

I was a specialist in pockets.

For me, it was a great year.

Pepi López

Anglès 3 Vespre

LA ESCUELA DE ADULTOS

A mí me parece muy bien que haya escuelas de adultos, para la gente que no tenga ninguna titulación. En todos los barrios de Sabadell tendría que haber una. Todos tendríamos que hacernos conscientes de la gran importancia que la educación tiene en la sociedad actual.

Antes en la escuela si no hacías los deberes los profesores te castigaban copiando muchas veces una frase o lo que ellos te dijeran. Actualmente en las escuelas se trabaja de otra manera, la disciplina no es lo más importante sino saber utilizar bien tu libertad. Cuando yo era más joven, si no querías estudiar, los padres te decían que te fueras a trabajar. Ahora la cosa ha cambiado porque no hay trabajo. Aún así hay muchos jóvenes que no completan sus estudios. No se les ha enseñado las virtudes que tiene el hecho de recibir una buena formación: tener una mejor perspectiva de futuro, poder acceder a un mejor puesto de trabajo. Además de lo que implica a nivel de valores: menos violencia, mayor comprensión del mundo y sus problemas...

Cada vez hay más adolescentes que no van al instituto y abandonan antes los estudios. Cuando somos más jóvenes no somos conscientes de todo lo que puede suponer en nuestras vidas y, a menudo, se pierde el tiempo. Con el paso de los años te vas dando cuenta de las oportunidades desperdiciadas. El alumno adulto que empieza a estudiar de nuevo lo hace con otras perspectivas y lo hace con una necesidad a la hora de superarse, sobre todo la gente más mayor que en su momento no pudo por trabajo o por cuidar de su familia. Cada adulto que empieza a estudiar tiene unas necesidades y unos intereses diferentes. Con el título de GES puedes proyectar un futuro laboral mejor.

Mi consejo para la gente que no haya tenido la oportunidad de estudiar es que busque tiempo en sus horas libres para hacerlo, LAS ESCUELAS DE ADULTOS NOS PERMITEN TENER OTRA OPORTUNIDAD.

Laura López Requena
GES II Matí

CFA CONCÒRDIA: CARRER SOLIDARITAT 21

El 1988, tres escoles petites, Escola d'Adults Ca n'Oriac, Escola d'Adults Can Deu i Escola d'Adults Can Puiggener van decidir oferir ensenyaments de secundària i un horari comú. L'Ajuntament ens va prestar alguns locals al Centre Cívic de la Creu Alta (un lloc molt petit). Durant el curs 1989-90, ocupem l'edifici CFA Concòrdia utilitzat actualment.

Recordo la primera visita a les instal·lacions, que Maite Prats, jo mateixa i el regidor d'Educació de l'Ajuntament de Sabadell, Ramón Álvarez, vam fer. L'edifici havia estat una escola de primària. Estava brut, ple de trossos de vidre trencat a terra i esquerdes a les parets ... No obstant això, la Maite i jo estàvem emocionades. La Maite va dir que jo anava amb el lliri a la mà i que el lloc no seria per a nosaltres. Però jo li vaig respondre: "Sí, l'escola serà aquí". I al gener de 1990, aquí érem.

Margarita Pérez Costa
Mestra i alumna del CFA Concòrdia
Angles 3. Vespre

CFA CONCÒRDIA: 21, SOLIDARITAT STREET

In 1988, three small schools, Ca n'Oriac Adult School, Can Deu Adult School and Can Puiggener Adult School decided to offer high school teaching and a common schedule. The City Council lent us some premises at the Creu Alta Community Centre (a very small place). During the 1989-90 school year, we occupied the currently used CFA Concòrdia building.

I remember the first visit to the premises, that Maite Prats, I myself and the Councilor for Education of the City of Sabadell, Ramon Alvarez, did. The building had been a primary school. It was dirty, full of pieces of broken glass on the floor and cracks in the walls... Nevertheless, Maite and I were excited. Maite said I was too naïve and that the place would not be for us. But I answered 'Yes, the school will be OVER here'. AND in January 1990, HERE we were.

Margarita Pérez Costa
Mestra i alumna del CFA CONCÒRDIA
Angles 3. Vespre

Que t'ha motivat a estudiar i perquè ara?

Des que vaig deixar l'institut ara fa 12 anys mai he deixat de treballar. Al febrer va tancar la meva empresa com moltes altres últimament però per sort aviat vaig trobar una altra feina, una feina amb un horari que em permet vindre a classe i a més a més, tenir temps pels deures, la casa i la família.

El motiu més important pel que he tornat als estudis és per la crisi i la constant baixada d'ofertes de treball, en un futur no molt llunyà m'agradaria tenir més possibilitats de trobar una feina amb millors condicions, encara que tampoc em puc queixar del que tinc ara, però està clar que sense l' ESO no pots arribar gaire lluny i mai està de més tenir estudis per poder gaudir d'un ventall de possibilitats més gran a l'hora de buscar i trobar feina.

Ivan López Pérez

GES I matí

CONEIXEU QUI SURT EN AQUESTES FOTOS DE FA ANYS?

Fotografia 1: **Sole Bravo**

Fotografia 2: **Angela González**

Fotografia 3: **Ana Martín** (al centre)

Fotografia 4: **Margarita Pérez**

Fotografia 5: **Marta Ferrer**

Els alumnes d'instrumental de tarda ens expliquen què els ha motivat a estudiar ara? Com ha canviat el barri? I què feien fa 25 anys?

Isabel Serrano

¿Qué te ha motivado a estudiar? ¿Por qué ahora?

Porque cuando escribo tengo muchas faltas de ortografía y me animó a venir una nieta que es muy comprensiva y cuando le daba que me corrigiera algo siempre me animaba.

¿Cómo ha cambiado el barrio en 25 años?

Pues en mi entorno no ha cambiado casi nada, todo estaba como ahora menos, la plaza España ha cambiado.

¿Qué hacía yo hace 25 años?

Pues estaba trabajando.

¿Qué hacía yo hace 25 años?

María Mancebo

Pues yo trabajaba. Tenía mejor vida, tenía más cosas por hacer y económicamente. Pienso mucho en mis hijos. Si no tienen trabajo yo les ayudo en todo lo que puedo, que también tengo muchas ganas de vivir la vida.

Ascensión Sáez

Hace 25 años yo era muy feliz, pues tenía mis hijos pequeños. Yo trabajaba limpiando en el hospital de Sabadell. Tenía mucha ilusión por hacer muchas cosas pero en Septiembre del 2000 se me complicaron las cosas, pues me detectaron un tumor en el pecho, pero gracias a Dios todo salió bien y ahora disfruto de mis cuatro nietos.

Rafí Sánchez

Hace veinticinco años yo hacía de ama de casa porque mis hijos eran pequeños. Cuando se hicieron mayores me puse a trabajar.

Francisca Hernández

Yo hace 25 años, trabajaba en la fábrica. Me levantaba a las cuatro de la mañana y venía a la una del mediodía. Mi marido llevaba a los niños al colegio y yo los recogía por la tarde y estaba toda la tarde con ellos. Los bañaba y les daba la cena y les ayudaba a hacer los deberes hasta donde yo sabía.

Antonia Fernández

Me casé y me fui a Alemania en el año 67, del 17 de septiembre hasta el 18 de diciembre del 78 y llegué a Sabadell, a Font y Sagué, donde vivo. Tengo dos hijos María José y Miguel Ángel y cuatro nietos. A mí me gusta venir al colegio.

Dolores Casado

¡Ha cambiado todo en mi vida, en 25 años! He trabajado mucho para llevar mi casa bien. Ahora ayudo a mis hijos a cuidar de mis nietos.

¿Qué te ha motivado a estudiar? ¿Por qué ahora?

Dolores Sánchez

Mi motivo para venir a clase es el siguiente. A la edad de ir al cole estaba trabajando. Mi infancia ha sido muy pobre, trabajando. A la edad de 7 u 8 años ya estaba en una casa de ricos sirviendo. Me tenía que poner un taburete para llegar al fregadero.

Dolores Díaz

Hola, me llamo Lola y mi motivo de estudiar ahora es porque yo no tuve la oportunidad de poder ir al colegio porque nosotros no teníamos para comer. A mí me gustaba ir al colegio pero tenía que trabajar. Desde muy pequeña, teníamos un enfermo en casa y no podía ir al colegio. Y ahora que tengo la oportunidad quiero poder hacer lo que me gusta.

María Rosa García

No pude estudiar de pequeña. A los 12 años tuve que dejarlo (por cierto me gustaba mucho), porque me quedé huérfana de padre. Me querían poner interna en un colegio fuera de Cataluña. Pero mi madre se lo estuvo pensando y, como yo era hija única, al final no me fui. No sé si fue para bien o para mal. Me casé muy joven y tampoco tuve oportunidad de ir a la escuela. Hace 52 años no había medios. Tuve 3 hijos y entonces luché para que ellos llegaran a donde yo no había llegado. Ese era todo mi afán. Ahora que ya son mayores y hacen su vida es cuando me he dicho: "Voy a ir a recordar, por lo menos, lo que me habían enseñado, y, si puedo más, ¡pues mejor!".

Me gusta mucho la escuela, me lo paso bien. Son las 2 únicas horas al día en que no pienso en mis hijos ni en la vida rutinaria y me lo paso estupendamente con mis compañeros y escuchando a los profesores.

Manuel Delgado López

A mí me ha motivado a estudiar de mayor que de niño no tuve la oportunidad de hacerlo, porque de muy pequeño ya empecé a trabajar. Lo hago ahora porque tengo tiempo y porque es muy importante saber escribir bien, porque hay momentos en que te encuentras en apuros a la hora de rellenar papeles del Ayuntamiento y otros documentos. Para mí es muy importante el saber escribir correctamente.

Carmen Montes

El motivo de ponerme a estudiar ahora es que yo vine a Barcelona a trabajar con 14 años, sola con mi tía. Me pusieron de sirvienta y estuve 3 años que me fue bastante bien. Después pasé a una empresa del sector textil y aprendí rápido. Entré a los 18 años y allí estuve hasta que cerraron. Y así fueron pasando los años de mi vida.

Nourdin

Estudio porque quiero encontrar un buen trabajo, que me guste; para mi familia

¿Qué te ha motivado a estudiar? ¿Por qué ahora?

Enri Murillo Díaz

Me quedé huérfana de padres a los 11 años. Me puse a trabajar, a aprender el oficio de urdidora para poder ayudar a mi casa. También me casé de muy joven y tuve tres hijos, y por eso no he podido estudiar antes.

Mariana Judas

El motivo de no poder estudiar fue que había que trabajar y ayudar en la casa. Somos cinco hermanos. Fui al colegio hasta los 8 años. Ahora que tengo tiempo, por eso me decidí. Me gusta mucho.

Encarna Aguilar

Yo ahora tengo tiempo, porque antes me he dedicado a trabajar y cuidar a mis dos hijos.

Cuando yo era jovencita, fui muy poco al colegio y tenía que ayudar en casa, que antes eran otros tiempos...

Rosa Rojas

De pequeña fui muy poco al colegio y ahora tengo ilusión por aprender y saber un poco más para enriquecerme como persona y saber expresarme con los demás. Me gusta la escuela, aprender. Los profesores son muy buenos, tienen mucha paciencia con todos nosotros.

Cruz Jurado

El motivo por que estuve poco en el colegio fue que mi madre trabajaba y yo cuidé de mis hermanos, y que a los 14 años ya estaba trabajando. Mi ilusión ha sido saber leer y escribir y gracias a las maestras ya puedo.

Escuela de adultos

Lo mejor de las escuelas de adultos es que no es obligatorio ir, o sea que los que vamos es porque queremos aprender. Si no tienes trabajo y el nivel de estudios es bajo, sería importante dedicar tiempo a aprender. Así mejoraremos nuestro currículum con creces.

A las escuelas de adultos vamos mucha gente, de muy diferentes edades y diferentes países. Es divertido ir a clase porque tus compañeros no tienen la misma edad que tú, cada compañero tiene una edad diferente, hay unos mayores, otros muy jóvenes y claro cómo no, los que estamos en medio.

A los profesores ya no los ves como antes cuando ibas al cole, que algunos te daban miedo o creías que eran muy pesados. Ahora en las escuelas de adultos puedes hablar con ellos de tú a tú y hasta nos caen bien.

Creo que es muy enriquecedor ir a la escuela de adultos, no solamente vamos por sacarnos algún título sino vamos para aprender que es lo más bonito. "El saber no ocupa lugar" según el dicho, pues aquí estamos en la escuela de adultos estudiando.

Yolanda Sierra Peláez
GES II Mat

VINT-I-CINC ANYS ENRERE

M'agrada, des de fa molts anys, tot el relacionat amb Irlanda, el seu paisatge, la seva música, el seu ball i totes les seves tradicions celtes, i per tant, també la seva llengua, el gaèlic, tot i que el trobo encara més difícil que l'anglès. Tant m'agrada que, finalment, m'he decidit a aprendre anglès jo mateixa. Fa més de 20 anys vaig fer-ne un curs, però, per coses de la vida, no vaig poder continuar. Ara, ja amb gairebé 50 anys, he pensat que era el moment de fer-ho.

Vint-i-cinc anys enrere, només en feia quatre que jo vivia al barri, ja que sóc de Terrassa i vaig arribar-hi en casar-me amb un "ceballut". Per a mi ha canviat bastant, més que res el comerç, ja que les petites botigues ja no hi són, com tampoc alguns veïns que ens han deixat, i que es troben a faltar. La Plaça Concòrdia era un descampat, o sigui, totalment diferent de com és ara. Tanmateix, el que sempre ha estat i espero que sempre continuï és la nostra Escola d'Adults, que a mi sempre m'havia cridat l'atenció i ves per on, ara hi estudio.

Carme Torras
Anglès 2. Tarda

25 YEARS AGO

25 years ago I was 20 years old. I was living with my parents and my sister in Galicia. I was studying and I had dreams. I lived in a quiet village and I had expectations for my future. My goals were to finish my studies, find a job and buy a flat. I wanted to get married. I wanted to have a child and educate him rightly. I believed in justice, in politicians and I wanted to live in a quiet and peaceful world.

25 years later, things have turned to be different...

Dolors Perez Vilela
Anglès 3. Vespre

TORNAR A ESTUDIAR

Aquest any durant les vacances, després de sis o set anys sense llegir un llibre, vaig decidir-me a recuperar un hàbit, al qual abans dedicava part del meu temps lliure. Vaig començar a llegir: INFERNO, de Dan Brown, en una setmana, més o menys, ja el tenia enllestit i vaig intercanviar-lo amb el que s'estava llegint la meva dona. Aquest segon llibre, també el vaig llegir ràpid, una setmana em va durar. Em vaig quedar amb ganes de llegir més, però com estàvem fora de viatge, em vaig veure obligat a esperar tornar a casa per començar-ne un altre.

Aquest va ser un dels motius que em va empènyer a pensar en tornar a estudiar, l'altre motiu, va ser: haver de parlar en anglès per poder entendre'm amb les persones que vaig trobar-me durant el viatge i donar-me compte que era necessari saber idiomes per tal de comunicar-me amb fluïdesa.

Aquests dos motius i després de parlar amb la meva mare i la meva dona, del fet que encara podia dedicar part del temps lliure del que dispo de a estudiar quelcom, em van ajudar a embarcar-me en aquesta nova etapa formativa.

Tinc trenta anys i la meva feina em permet poder dedicar unes hores a l'estudi, a part de trobar-me amb forces i energies per poder intentar-ho i aprendre.

Jordi Fandos,

Majors de 25

HA ARRIBAT EL MOMENT DE TORNAR A ESTUDIAR

Arriba un moment en la vida de les persones que en el meu cas ha sigut els 50 anys, encara penses que potser podries haver fet moltes coses, les quals mai les has fet sempre per un motiu diferent, primer van ser els fills, després cuidar als pares, en fi, sempre primer els altres i ara he decidit que em toca a mi.

He pres la decisió d'estudiar, no ho entén tothom, però aquesta vegada no he necessitat el recolzament de ningú.

Alguns comentaris que m'han fet han sigut molt forts "tu per què vols estudiar sent tan gran" o "si no trobaràs feina amb la teva edat" però jo he fet mitja riulla i els hi agraeixo per què els seus comentaris han fet que encara tingui més ganes de fer-ho.

Pot ser que no trobi feina i potser també sóc massa gran, però ho faig per satisfacció pròpia per fer quelcom per mi mateixa i pensant amb mi per primera vegada. I aquí estic estudiant, ben contenta, la veritat és que ho trobo difícil, però m'esforçaré més si cal.

Encarna Soldevila

Majors de 25

L' hora de les emocions

Comencem un nou curs carregat d'IL·LUSIÓ. Son molts els motius que ens il·lusionen però n'hi ha un que per a mi és especial: **Fem 25 anys com a Escola d'Adults Concòrdia**. Per aquest motiu la reflexió seleccionada (de la revista *ECOLOGIA EMOCIONAL*) versa sobre LA IL·LUSIÓ. Bona lectura!! Marta Ferrer

LA ILUSIÓN

Por: Jaume Soler & Mercè Conangla

Energía emocional generada por expectativas positivas sobre lo que va a acontecer. Familiar de la ESPERANZA. Nos aporta impulso para movernos, actuar, y explorar.

Tiene mucho que ver con lo que esperamos o imaginamos que "puede ser o podemos hacer". Nos ilusionamos cuando somos capaces de visualizar la construcción de un futuro mejor, cuando tenemos conciencia de que lo que vivimos es valioso. Es importante cuidar nuestras ilusiones porque si desaparecen, aunque sigamos existiendo, habremos dejado de vivir.

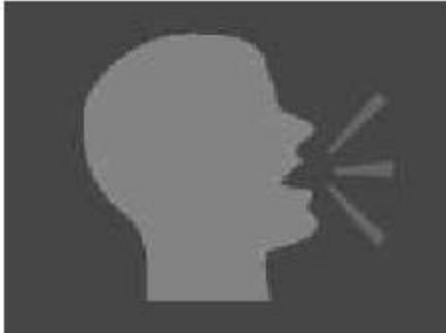
Mira tu día: Contiene toda tu vida. Es especial. Nunca has vivido un día igual. Si lo dejas sin vivir nunca volverá. ¿Cómo vives cada amanecer? ¿Sabes apreciar su valor?

Decía Santiago Rusiñol:

La vida es corta o larga según lo que en ella se sueña. Si se persigue una ilusión y la ilusión va corriendo, y el hombre corre detrás, tal vez no se consiga jamás pero se llega mucho más deprisa al final de la ruta, pero si no se espera nada, nunca se acaba de llegar. El que cree obtener alguna cosa al día, nunca es viejo: la esperanza no deja envejecer a los que la tienen. El que no tiene fe en lo que vendrá ya puede morir en el mismo día, que ya se le acabó la vida.

Al igual que hacemos ejercicio para mantener en forma nuestro cuerpo, es necesario eliminar pensamientos y emociones tóxicas, cerrar los temas pendientes y **empezar cada día con ilusión**, activados los sentidos, dándonos cuenta del regalo diario de tantas pequeñas y valiosas cosas, prestando atención a los amores y llenando cada minuto de vida. Así esta pregunta nos conectará a la curiosidad y a la automotivación: **¿Qué nueva sorpresa, aprendizaje, propuesta, me traerá este día?** Y dar la bienvenida, como si de un tesoro se tratara, a estas nuevas veinticuatro perlas que merecen ser vividas.

L' anècdota de la meva vida

EL RECREO

Nunca lo comenté con nadie. Supongo que lo que me pasaba a mi también les pasaba a los demás....que la segunda hora se hacía interminable, que me creaba muchísima ansiedad el intentar prestar atención a la profe sin dejar de mirar la aguja del reloj que estaba justo encima de la pizarra. Daba lo mismo que fuesen mates, naturales, catalán.....iba a sonar ya el timbre del recreo. Yo tenía todo pensado. La mesa medio recogida, el bocata localizado, mi bolsa con los elásticos (si tocaban claro...podía ser época de canicas, cromos, cuerda de saltar, partidillo de boley ...a saber). La cuestión era no perder nada de tiempo y bajar lo antes posible. Una vez abajo ya te ubicabas. Todo dependía de modas o de con quién te juntaras en el recreo. Igual estabas llegando al séptimo nivel de elásticos y te distraías mirando a las de quinto A flipando con el "un dos tres butifarra de pagès sin mover los pies"..y allá que te ibas. Para incorporarte a un nuevo juego bastaba con un simple "¿se puede?" y bueno probar a ver qué tal. Como ese juego al principio era bastante divertido, te mantiene en tensión y te ríes un montón, sigues en el hasta que ves a dos niñas haciendo el pino puente mariposa en una pared...¡qué pasadaaaa! ¡¡Yo quiero!!.. Entonces con otro simple "ya no juego" me iba con mi más super mejor amiga a una pared (algo escondida para primero practicar) para hacer el pino puente mariposa doble.

En definitiva, lo importante era pasarlo lo mejor posible. Sin duda eran unos treinta intensos minutos, donde yo pasé los mejores momentos de mi infancia, dónde encontré a los mejores amigos, dónde hacía lo que ahora me cuesta tanto hacer: ....disfrutar a tope.

Como siempre, cuando disfrutas parece que el tiempo pasa más deprisa y enseguida volvía a sonar el timbre para volver a clase. A mí me daba un bajón impresionante, un desanimo y sensación de castigo....con lo bien que me lo estaba pasando...pero el deber me llamaba. Subía a mi clase, ya sin ninguna prisa y al sentarme en mi silla me daba cuenta de que otra vez se me había olvidado algo muy importante...ir al lavabo:...ufff.. ¡cualquiera le pedía permiso a la de castellano!.

LOLA

COM ERA EL TEU BARRI FA 25 ANYS

El meu barri fa 25 anys, doncs la veritat és que no me'n recordo, però sí que puc parlar de fa uns 15 anys. Per començar jo sóc del barri de Can Borgunyó, just a sobre del Corte Inglés i situat al costat del camp de futbol de la "Nova Creu Alta".

Fa 15 anys el meu barri era un lloc molt tranquil, on a cada plaça que trobaves hi havia una pila de nens jugant, cosa que ara s'ha tornat una cosa raríssima de veure, ple de botiguetes de tota la vida, on es respirava un aire molt familiar i proper.

En el lloc, on ara està el Parc Catalunya, hi havien tot d'horts i barraques, les quals veiem cada dia quan anàvem al cole.

En definitiva en 15 o 20 anys ha canviat molt, però m'imagino que així tots els barris, i tot i això a mi encara em segueix encantant, crec que serà veritat això que les arrels criden.

Es-

carlata Elias Berni

MI COLEGIO: EL RIUS Y BORRELL

El colegio Rius y Borrell, en el barrio de Can Rull, ha sido adaptado para convertirse en el Instituto Sabadell . Con una capacidad de 1400 alumnos era uno de los mejores de su época, cuando yo asistía..

Los recuerdos me llevan a párvulos cuando sentados en el pasillo con una taza , todas las mañanas nos daban leche, con nuestras batas a rayas blancas y azules que nos parecían preciosas o eso decían nuestras madres.

Sólo se han quedado en mi recuerdo 5 de los muchos profesores que tuve. **Don Santiago** buen profe y mejor persona . **Jose Maria** profesor de lenguaje que nos enseñó que la severidad en los colegios ya tocaba a su fin .**La Domi**, profesora de la época, que sólo enseñaba a los alumnos que tenían un promedio de notas de 9 y 10, sólo hacía clase para cinco personas. **Don Jordi** profesor de matemáticas, me gustaba como enseñaba pero algunos de nosotros éramos cazurros y el pobre insistía e insistía pero la paciencia tiene un límite. **Don Fernando** ¡¡¡uy perdón !!! Fernando, profesor de inglés este si que tuvo paciencia, las clases eran en inglés, ¡pobre!, solo entendíamos “my name is Fernando”, a partir de ahí hablaba con las paredes. **El señor Soto**, conserje desde que yo tengo uso de razón e incluso antes . Este hombre llevaba todo el colegio, era una persona que dentro y fuera del colegio siempre tenía un saludo, una palabra amable “ todos los niños del colegio éramos buenos” .

Muchos recuerdos buenos y malos, muchos amigos y muchas, muchísimas broncas. ¡¡ QUE TIEMPOS!!

El señor Soto

Don Jose Maria, último de la segunda fila
Don Jordi, 1ero de la segunda fila
Fernando 2on de la segunda fila

Barbara Benítez Delgado
GES II matí

El colegio de mi infancia

Mi colegio de la infancia es el CEIP Pere Calders situado en Polinyà. Mi primer año fue en 1998, empecé mediado el primer trimestre con tan solo 4 años. Yo tenía mucho miedo y mucha vergüenza de ir a un lugar desconocido, y bajé por las escaleras acompañado de mi madre porque no quería ir solo. A la llegada a mi clase, el profesor me abrió la puerta, que tenía una decoración de pingüinos, ya que éramos la clase de los pingüinos, al abrir y ver tantos niños me agarré de la puerta llorando porque no me quería quedar. Después de tanto lloriqueo, consiguieron convencerme para que me quedara.

En breve hice amigos, ellos fueron los que me enseñaron el colegio, con nuestro gran patio para jugar con la pelota, aunque nosotros perdíamos el tiempo cazando bichos de todo tipo ya que había mucha hierba. Después del patio tocaba una hora de plástica que es algo que a mí no se me daba bien, y mi tutora Doña Virtudes me ayudó a terminar el trabajo que era un caracol de barro. Al ser de los primeros en acabar, me cogió y me llevó a enseñarme todo el colegio, ya que yo solo conocía el patio y mi clase. Me llevó al gimnasio que tenía todo el suelo rasgado y roto por el paso de los años, después me llevó a la clase de música, una de las de las más renovadas del colegio, donde me dijeron que tenía que comprar una flauta. También me enseñó el patio grande del colegio, donde sólo podían ir los mayores de 6 años, por lo tanto pasaron los 2 años, cuando fui a 1º de primaria, para que yo pudiera ir al patio grande de los mayores.

En primaria me tocó Educación Física, entonces fui al gimnasio de los mayores de 6 años que era mucho más nuevo que el de los pequeños, todo lo de primaria era infinitamente más renovado y más grande.

Aún guardo recuerdos de todos los rincones de aquel colegio, en lo más profundo de mi corazón de niño.

Jordi Menarguez
Ges II Matí

Activitats de l'escola

LA CONFERÈNCIA INAUGURAL

El dia 16 d'octubre vam fer la conferència inaugural del curs 2014-2015. Enguany va venir la Margarita Massot, professora de l'UAB i antiga mestra del CFA Concòrdia. Ens va parlar del repte de l'educació d'adults.

LA CASTANYADA

Com ja ve sent habitual van guarnir l'escola per la Castanyada....Durant la setmana Zitzània va organitzar un taller de panellets i a la tarda del 31 vam llegir relats de por i vam menjar castanyes!

EL DIA DEL CINEMA

Aquest any hem celebrat la nostra 16ena edició del dia del cinema. El tema escollit ha estat "la importància de l'educació com a eina de transformació social". Per parlar-ne el departament de socials ha escollit les pel·lícules "El Buda que explotó por vergüenza" i "Cartas A Iris".

Temps de Tradicions

LA CASTANYERA

La vigília de Tot Sants, en Pep és va alegrar en veure la seva mare que l'esperava a la porta del col·legi, va fer un salt i és va abraçar a ella i li va fer un petó, la mare li va explicar que abans d'anar a casa, anirien al mercat a comprar castanyes.

Feia fred i el flaire fumejant s'escampava per tota la plaça, la castanyera amb un mocador al cap i amb una toca de llana sobre les espatlles, remenava les castanyes de sobre el fogó i la mare li demanà dues paperines i uns quants panellets. En Pep mirava amb molta atenció aquella dona amb la pell arrugada, havia de ser molt feliç, ella podia menjar totes les castanyes, moniatos i panellets que volgués, ja que en tenia un munt sobre la taula, al costat del fogó. Mentre les castanyes es torraven anava pregonant:

- "Calentes i grosses, qui en vol ara que fumen?"

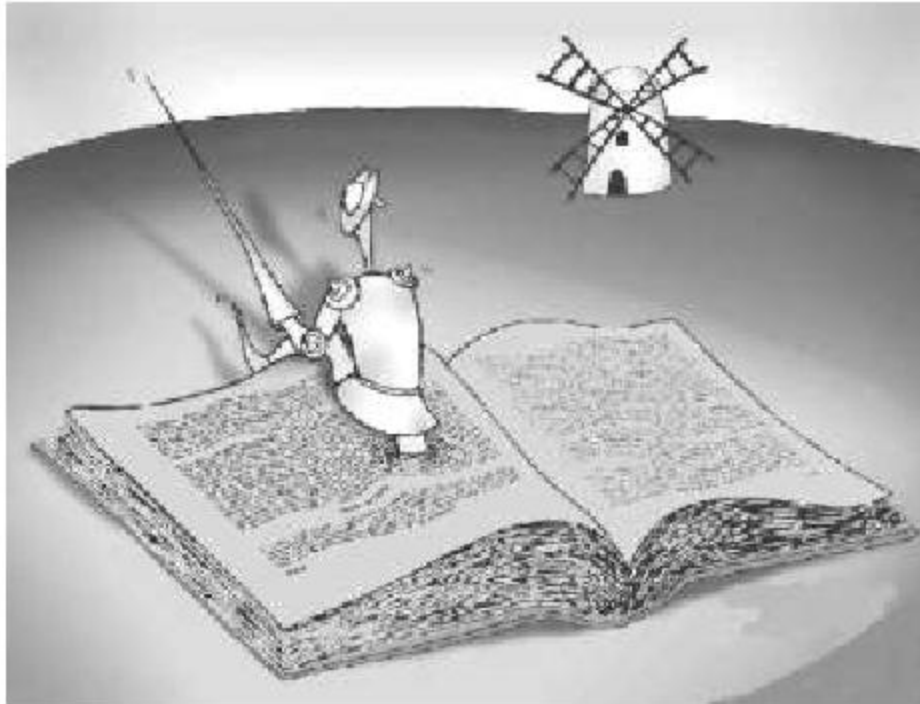
En Pep era inquiet i va voler saber perquè les castanyes no es podien menjar durant tot l'any, la mare amb molta serenitat li va explicar que és un fruit que el recollen a la tardor i és molt abundant. A la tardor i a l'hivern els dies es fan curts i les nits llargues, l'abundor de les collites i la verema s'ha acabat, homes i dones s'entretenen a trencar nous, ametlles i pinyons per treure el fruit, el codony el fan bullir i en feien confitura.

Sembla ser, que el costum era per recordar als difunts, es reunien al costat de la llar de foc, menjant castanyes, panellets i moniatos acompanyant-los amb un got de vi bo.

En Pep va fer la cara de que ho entenia tot, però ell només pensava que la castanyera menjaria molts més panellets que ell, perquè la mare no portava un paquet massa gran.

Ricard Toro Martin, 1 d'octubre de 2014

Racó Literari

Mar Francès, professora del CFA Concòrdia i tal com molts sabeu valenciana, ens parla de les Falles i d'un instrument vinculat a aquesta tradició, la dolçaina. Aquest text està escrit en valencià, a veure si hi podeu trobar les diferències!

LA DOLÇAINA I LES FALLES

Xirimita, xirimia Dolçaina o Xirimita, són alguns dels noms amb que identifiquem el mateix instrument. Fabricat en fusta de diversos tipus tot i que és el banús la fusta més apreciada pel seu so .

Sigui com sigui, la denominació que li donem, la dolçaina és l'instrument que tots els valencians sentim tan nostre, que les celebracions i actes populars no serien el mateix sense ella. Els seus orígens es remunten a l'Edat Mitjana amb la invasió àrab. A tot arreu sonaven les xirimies i els tabals per destacar que arribaven els exèrcits invasors.

Mitjançant el so atronador dels timbals acompanyats de les xirimies, impressionaven els pobles que anaven invadint, espantant a la gent, ja que tot el rebombori que muntaven feia que l'exèrcit invasor semblés més nombrós . Després una vegada instal·lats a les nostres terres, les utilitzaven per amenitzar totes les festes i celebracions.

Des d'aleshores la dolçaina ha format part de les activitats de tots els valencians en diferents moments de les nostres vides.

La dolçaina és un instrument de vent, el qual amb la part de fusta cònica amb forats, el tudell metàl·lic, on posem la canya de doble llengüeta, i l'aire que el dolçainer fa passar per la canya provocant que vibre i per tant que sone una música dolça i brillant que transmet sensacions i dona ganes de ballar .

La dolçaina és un instrument primitiu i sense claus el qual depèn de la destresa del dolçainer per a que soni bé. Tota la tècnica i destresa del músic no seria res sense l'acompanyament del tabal. Els dos junts animen totes les festes populars a tot arreu de les terres valencianes i com no, animen també la festa més popular dels valencians, les Falles.

És curiós com es fusionen les ganes de festa dels fallers i falleres amb el so de la dolçaina i del tabal. Depenent del tipus d'acte adaptem la música; processó per a l'ofrena, passacarrer i música festera per a la correguda i els passacarrers.

Siga com siga tots junts fem festa i els dolçainers ens complaguem d'animar tots els saraus . Com més ballen els fallers, més ganes tenim de tocar i més ens animem tots. La festa no seria el mateix sense la música i els músics, indistintament si són músics de banda o colla de dolçainers, com més contents estem més festa fem.

Les Falles amb els seus monuments que fan la crítica social del moment estan en simbiosi amb la música i la dolçaina fa que la festa s'anime i que tots junts gaudim de l'ambient i de conservar la nostra tradició més arrelada i com diu la cançó " una estoreta velleta pa la falla de Sant Josep..."

Com a dolçainera, un dels actes fallers que més gaudisc és la Plantà. Com tots sabeu és el tir d'eixida de la festa gran. Eixa nit els dolçainers tenim especialment ganes de festa i d'animar els fallers per tal de passar els dies vidents amb ganes de més festa. Fem passacarrer per tota la ciutat i visitem totes les comissions falleres una darrere de l'altra mirant els monuments que ja estan acabant de muntar i donant-los els últims detalls. Nosaltres toquem per a que tots s'animen i puguem gaudir de la crítica i els monuments a la llum del dia. A l'endemà acompanyem els fallers a la mascletà on tots gaudim entre d'altres coses de l'olor a pólvora.

Ara que visc fora de la terreta i no puc estar totes les falles enyoro moltíssim el so dels masclets, l'olor a pólvora i com no el so inconfusible de la dolçaina i del tabal.

Espere que aquesta tradició continue transmetent-se a les generacions posteriors perquè podem gaudir molts més anys de la nostra festa tradicional.

El torrent de Colobrers

Als afores de Sabadell, però molt a prop de la ciutat, hi ha un indret màgic que et transporta a qualsevol pel·lícula d'aventures.

Anant per la carretera de Castellar, un cop passat el pont , a la dreta, baixant cap el riu Ripoll, hi ha una casa restaurant de Can Pagès. Rodejant la tanca de la casa es troba un caminet que s'endinsa al torrent de Colobrers. El camí va seguint el torrent enmig d'una frondosa vegetació, amb passeres de fusta per anar creuant els diversos rierols. A mà dreta hi trobarem la font de la Tosca on l'aigua carregada de calç ha format una paret de tosca per on ragen petits sortidors, més endavant trobarem la foradada és un forat a la roca fet per desviar el torrent cap a la zona de l'horta, també hi ha una cascada molt relaxant.

El camí amb pollancre, plàtans, lledoners... continua tot el llarg del torrent i tot és una meravella.

Mari Carme Pons
català llindar

VISITA AL MERCAT DE LA CREU ALTA

Umer, Peace, Lamin, Osman, Fatu, Carolina, Diana, Ali i Destiny han visitat el mercat de la Creu Alta. Han parlat amb les botigueres, han tastat productes, en definitiva han apres moltes coses i han passat una bona estona!!!

Els que tenen pi-

Jo vull tastar els de cireres ....!!

Vull un panellet. Sóc molt lllaminera

Volem catalana i
pernil dolç per

No havia
vist mai això,

Volem de xo-
colata i de

Sota la palmera

í

Crítica de la película “Yo, Frankenstein”

Yo, Frankenstein es una nueva película sacada de un personaje del mundo del cómic. Su autor (Kevin Grevioux) ejerce de guionista, productor y actor secundario lo que ya había hecho en “Underworld”. En esta entrega nos enseñan una Guerra entre gárgolas (El bien) contra demonios (El mal) y el monstruo del Dr. Frankenstein llamado Adam.

El Dr. Frankenstein logró conseguir el secreto para dar vida y así lo hace creando a Adam. Adam al no tener alma, se siente desplazado socialmente y toma su camino por su cuenta. Las gárgolas al ver que los demonios pueden utilizar a Adam para sus planes, protegen a Adam e intentan que los demonios no consigan el secreto de cómo dar vida sin alma.

Es muy parecida a su anterior entrega “Underworld”, en la que la batalla es entre Vampiros y Licántropos. Hay varios actores de “Underworld” que también aparecen en esta nueva. La ambientación es muy buena y hace que te introduzca con mayor realismo en la película.

Es una película muy entretenida y podría ser muy interesante para los amantes del género fantástico, así que yo recomiendo que la vean. Pero a mi parecer es una película un poco floja en el tema batallas son demasiado rápidas y se resuelven enseguida, aún así recomiendo que la veáis y también deis vuestra opinión.

Jesús Martínez Marcos
CASTELLANO III
GES II Matí

CRÍTICA

“Torrente 5: Operación Eurovegas” Misión frustrante

Torrente 5: Operación Eurovegas, nos sitúa en el 2018 y vemos a un nuevo Torrente que recién salido de la cárcel es encomendado por un estadounidense, viejo amigo suyo, para planear el atraco del siglo, atracar un casino. Como es de esperar, se monta el equipo para ello peor imaginado por el espectador y como ya os imaginareis no deja de aparecer ese humor tan particular y fastidioso en toda la película.

Según las ventas en las taquillas ha sido un exitazo. Me es de extrañar, cuando yo que he visto la película os puedo asegurar de que lo único que he visto de diferente a las otras es una mejora en las escenas, por lo menos tienen algo de conexión entre una y otra. No deja de aparecer en toda la película chistes fáciles y humor nefasto. Vemos a un Santiago Segura que se aprovecha una vez más contratando a gente de la actualidad, como no, de la prensa rosa como es: Jesulín de Ubrique , Rafa Mora , Ana Simón etc.

Aparece algún que otro chiste que parece que esté hecho para marketing comercial, como la frase dicha por el ex torero Jesulín de Ubrique “Yo por los toros MA – TO” . Donde no ha hecho falta decir el nombre de la que nos ha venido en mente a todos tras pronunciar esta frase. Santiago Segura se luce con la contratación del grandísimo actor Alec Baldwin (hace el papel de un capo mafioso amigo de Torrente) yo creo que más de uno ha acudido al estreno por el sencillo hecho de que apareciese Alec Baldwin. ¿Qué imagen se habrá llevado del cine español?, con pifiadas como esta no me extraña que no visitemos tanto la alfombra roja en Hollywood. Por suerte no todas las películas del género español son igual de nulas.

Adrià Ruiz López
GES II Matí

Critica de la Película: Caminando entre las Tumbas

La película Caminando entre las Tumbas me ha parecido una película atípica y muy original, que combina muy bien el suspense y la acción. Personalmente me ha gustado mucho el papel del protagonista principal, (Liam Neeson) que hace de un ex detective del cuerpo de policía de New York, llamado Matt Scudder, que trabaja sin licencia como detective privado y que tiene problemas de alcoholismo (en fase de recuperación). Se infiltra en los bajos fondos de la ciudad con la ayuda de un chico negro con la cabeza muy bien amueblada, (pero con pinta de indigente). Así intentará descubrir quién está detrás de una serie de secuestros que terminan en asesinatos, que tienen como objetivo a los principales narcotraficantes de la ciudad. Bajo mi punto de vista, todos esos elementos que tiene la película, no la convierten en el típico film de detectives, lo que en mi opinión la hace perfecta para una saga de películas, porque te deja con ganas de más.

Francisco Escavia Garcia

GES II Matí

8 apellidos vascos.

Principalmente la finalidad de esta película, de romance y humor, es hacer reír a los espectadores basándose en temas de la actualidad como la independencia de los territorios vascos.

En teoría es una comedia bastante divertida, pero analizando su argumento no me ha gustado, en el sentido de que puede ser un tanto molesto, o causar rechazo para algunas personas que de verdad vivan esa situación de independencia. O bien para algunos andaluces que también puedan sentirse ofendidos, como por ejemplo, en la escena de la concentración, y el grito de: "*Euskadi tiene un color especial*".

También porque, me parece un poco surrealista en ciertos aspectos, pero sobre todo, cuando Rafa (Dani Rovira) va en busca de Amaia (Clara Lago) el director olvida el personaje totalmente andaluz que crea, ya que prácticamente lo transforma en un autentico vasco. Sin embargo, con Amaia, mantiene el papel de chica vasca que la representa.

Pero realmente esta película también tiene sus partes buenas, como su humor entre los personajes, o la capacidad que desarrolla Rafa para actuar como dos personas tan opuestas, o como intenta explicar y hacernos ver la realidad, o como cuando alguien se propone conseguir algo, por mucho que cueste y parezca totalmente imposible, o extraño, puede conseguirlo, ya que probablemente a día de hoy nos chocaría un poco, el ver una relación de un andaluz y una vasca, pero el cine a veces nos demuestra que la ficción supera la realidad, que no todo tiene porque ser como estamos acostumbrado a ver.

8 apellidos vascos es una película que a pesar de sus cosas buenas, y sus cosas malas, en cada escena, por muy real o irreal que sea encontrarás diversión, o algo que te hará pensar. En el caso de esta película aunque sea por poca diferencia, veo más cosas buenas que malas, y volvería a verla más veces.

Adrián Montaña Ciria
GES II Matí

Associació Zitzània

Des de començament de curs l'associació d'alumnes "La Zitzània" hem fet les següents activitats:

- 18 d'octubre sortida caminaire a Castellcir i al Castell de la popa, gaudint els assistents d'un marc natural incomparable.
- el 29 d'octubre es feu un taller de panellets, amb el qual aromatitzarem els pasadissos de l'escola, a més a més, de compartir les nostres tradicions amb els alumnes nouvinguts.
- 31 d'octubre, participarem en l'organització de la castanyada a l'escola.
- 5 de novembre es realitzà l'entrega de roba recollida la setmana prèvia als alumnes menys afavorits.
- Actualment participem en la recollida d'aliments, l'entrega de la qual es farà el proper 26 d'octubre.
- 22 d'octubre es farà una sortida cultural a Barcelona.
- De 1 al 12 de desembre es recolliran joguines per tal de repartir-les el 17 de desembre.

No us oblideu se participar a la sessió de cinema d'avui 8 Apellidos Vascos. Es farà en acabar les classes.

Us esperem!!!!

QUÈ ÉS L'ASSOCIACIÓ CULTURAL ZITZÀNIA?

L'Associació Zitzània va néixer perquè els estudiants amb pocs recursos econòmics poguessin disposar de material escolar més barat. Tot i que aquesta labor encara es manté, l'organització ha ampliat el seu camp de treball i ara tots els alumnes de l'escola en són els grans beneficiaris.

El dia 12 de Març de 1991 es van reunir en assemblea Marisa Algarate Casanova, Concepció Abelli Oller, Francisca Escudero Tudela, Antonia Torelló Folguera, Valentina Ors Perez i Virtuts Jimenez Dominguez.

Van acordar constituir l'Associació, van aprovar els nostres estatuts i van escollir la primera junta directiva, en la que la senyora Marisa Algarate Casanova va ser la primera presidenta.

Quan es va fundar l'Associació, ja preteníem col·laborar amb els temes d'actualitat que més preocupen la societat. La nostra gran aposta era i és la integració real per tal d'afavorir la interculturalitat en tots els seus àmbits. Focalitzem els nostres esforços sobretot en intentar assolir la integració dels immigrants per tal que estiguin al corrent de la situació real que els envolta. També incidim en el paper de la dona i col·laborem amb diferents ONG de la ciutat. Així doncs, participem en la Fundació Sabadell Solidari aportant el 0,7% dels diners que tenim. Després ells ens fan saber en quins projectes han intervingut amb el nostre capital.

Al llarg dels anys hem fet diverses activitats de lleure de gran acollida entre els estudiants del centre. Enguany, els tallers de pintura a l'oli, amb més d'un centenar d'interessats; els de sevillanes, que avui encara es fa; i els de ioga entre d'altres.

Prop d'un miler de socis conformen una de les entitats amb més solera de la nostra ciutat.

Per tal d'aconseguir més integració dels alumnes, l'Associació organitza activitats esportives de basquet i futbol a les instal·lacions de Can Puiggener, i també excursions pels diferents parcs naturals que ens envoltem, sortides culturals, (museus, teatres, cinema etc...), viatges, festes, conferències, tertúlies, l'hora del te i exposicions per afavorir la cohesió social i aconseguir la interrelació entre els que hi participen. En aquests últims anys l' Associació ha estat fent tres campanyes solidàries anuals pels alumnes de l'escola: una de roba d'hivern, una de menjar i una altra de joguines. A part d'això també dóna una Beca econòmica i edita la revista Zitzània, on els socis són els grans protagonistes. A la Mostra d'Entitats que es va fer a Sabadell l'any 2005 Zitzània va organitzar una activitat titulada "El menjar d'arreu del món"

El 7 de Juny de l'any 2006 vam rebre la Medalla d'Honor de la ciutat, que va recollir Antonia Pérez.

Antonia Pérez Presidenta de l'Associació Cultural Zitzània des de l'any 1996 s'ha convertit en l'ànima de l'associació i un exemple a seguir, una dona forta amb un gran cor que porta endavant aquest projecte i aquesta labor social.

Focalitza la feina de l'associació cap a la interculturalitat per tal de promoure la màxima participació a les activitats que realitzem.

Durant aquest curs ens anirà explicant una mica la labor que aquesta associació ha realitzat i els projectes que encara ens queden per realitzar per tal que coneguem millor l'associació de la qual tots en som la part més important, ja que tot el que fa l'associació és per i per a vosaltres, els alumnes de l'escola d'adults la Concòrdia.

Elisabet Alcalá.

Foto: Cristina Vert Roca

Zitzània

CONCORDIA
ESCOLA D'ADULTS